

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 9372 af 15/10/1994 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-98-94 om handicappet barn - vådligger - kronisk lidelse - enuresis - merudgifter ved forsørgelsen

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21042-92

Ankestyrelsens principafgørelse O-98-94 om handicappet barn - vådligger - kronisk lidelse - enuresis - merudgifter ved forsørgelsen

Resume:

Ankestyrelsen fandt ikke grundlag for at anse primær, funktionel enuresis hos et barn som en kronisk lidelse i relation til bistands lovens § 48, alene ud fra en aldersbetragtning.

På baggrund af oplysning om, at barnets symptomer på ufrivillig vandladning ophørte ca. 2 uger efter iværksættelse af behandling med ringeapparat, fandt Ankestyrelsen ikke, at der i den konkrete sag var tale om en kronisk lidelse. Der var derfor ikke grundlag for at yde hjælp til dækning af merudgifter til tøjvask m.v.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Kassationsdato:

08-06-2009

Love:

Lov om social bistand - lovebekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992 - § 48, stk. 2

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning af 3. juli 1987 om hjælp efter bistandslovens § 48 - pkt. 22

Note:

*) Note: Se endvidere SM O-6-89.

Sagsfremstilling:

Sagen vedrørte en dreng, som blev renlig om dagen i 3 års alderen, men havde haft vedvarende og konstant enuresis hver eneste nat. Egenlæge oplyste, at der ved almindelig undersøgelse plus urinundersøgelse ikke var fundet tegn til nyrelidelse. Drengen havde været henvist til kiropraktor og zoneterapi, men uden den ønskede effekt. Behandling med ringeapparat eller næsespray ville først komme på tale efter 1-2 år, hvor han ville være 8-9 år.

Ankenævnet pålagde kommunen at dække merudgifter til tøjvask m.v., uanset at merudgifterne ikke oversteg 2.400 kr i løbet af et kalenderår.

Nævnet lagde ved afgørelsen vægt på en indhentet vejledende udtalelse fra Socialministeriet, hvori det blev fastslået, at en enuresislidelse, som vedvarer udover barnets 7. år, må betragtes som en kronisk lidelse, jf. bistandslovens § 48, stk. 2, nr. 2, uanset om lidelsen må betegnes som organisk betinget eller som en funktionel enuresis.

I klagen til Ankestyrelsen gjorde kommunen bl.a. gældende, at der var uoverensstemmelse mellem en redegørelse fra Sundhedsstyrelsen af 30. januar 1987 og udtalelsen fra Socialministeriet. Af Sundhedsstyrelsens redegørelse fremgik bl.a. at aldersgrænsen for skelnen mellem barnets fysiologiske udvikling

med hensyn til vandladningskontrol og tilstanden enuresis ligger omkring 5-års alderen, at tilfælde med funktionel enuresis behandles i hjemmet eller ambulant med lægelig rådgivning, vejledning og kontrol, eventuelt i samarbejde med andre faggrupper, således at barnet holdes under observation til omkring skolealderen, og at behandling med lægemidler eller alarmapparat først overvejes ved symptomets fortsatte beståen i 6-7 års-alderen. Det fremgik endvidere, at tilfælde af primær enuresis, hvor behandlingsforsøg er uden effekt, må betragtes som en kronisk lidelse. Kommunen bemærkede endvidere, at behandling først ville blive iværksat, når drengen var 8-9 år, hvilket var 1-2 år senere end anbefalet af Sundhedsstyrelsen.

Under sagens behandling i Ankestyrelsen oplyste egen læge, at drengen blev sat i behandling med næsespray i april, men at der ikke var effekt af behandlingen. I august, hvor drengen var 9 år gammel, iværksattes behandling med ringeapparat, og efter ca. 2 ugers behandling ophørte symptomerne på enuresis og havde ikke været til stede siden.

Sagen blev behandlet i principielt møde til supplerende af SM O-6-89 med henblik på mulig præcisering af, hvornår primær enuresis kunne anses for en kronisk lidelse i relation til bistandslovens § 48, stk. 2, nr. 2.

Afgørelse:

Ankestyrelsen ændrede ankenævnets afgørelse.

Ankestyrelsen fandt ikke, at primær, funktionel enuresis kunne betragtes som en kronisk lidelse alene efter en aldersbetragtning. Der måtte desuden i hvert enkelt tilfælde foretages en konkret vurdering på grundlag af oplysninger om, at relevant behandling havde været iværksat uden effekt.

På baggrund af det oplyste om, at drengens symptomer ophørte ca. 2 uger efter iværksættelse af behandling med ringeapparat, fandt Ankestyrelsen ikke at kunne betragte lidelsen som kronisk, jf. bistandslovens § 48, stk. 2, nr. 2.